

pracovníků v konkurenčních firmách a jich denně v kontaktu s civilními osobami, tudíž i snadno potenciálně nakazitelní. Umístění je ne na ložnicích po 6ti, na oddílech po 70ti a např. v jídelně po 150-190 odsouzených. Za jak dlouho by se nakázalo všech cca. 900 odsouzených ve věznici, kdyby byl nakazen jen jeden jediný? Možnost izolace je zde nulová a tedy vlastně k čemu, když nás nikdo ani neučestní?

Opravdu je pro všechny odpad a zasloužíme si takového zacházení a absolutní nezájem? Máme oprávněný pocit, že se vězenství obecně v nedílech vůbec neřeší, snad jenže by na tomto finále bylo uvaleno přísné embargo. Všechny tyto neodpovězené otázky přispívají k celkové narůstající netvoritě odsouzených a vzniku nových problémů. Výj. občané, kteří sami venku provádějí podobný stav, jako my zde, za mřížemi. Je karanténa a ohlášení pohyb osob, takže si asi dokážete představit, jaký je to pocit, být bez svých blízkých, rodiny, svobody, kvalitní lékařské péče... Čas běží, počet nakazených, znova jak počet mrtvých, přibývá a jak zni nadpis tohoto dopisu, toto jsou poslední minuty před katastrofou.

Chápehe, že my většinu jste až na posledním místě, ale zkuste na nás, prosím, nezapomenout. Je tu i pár slušných a už dříve nepravených osob, kteří si odpykávají tresty za hospodářské, zí mniché jiné, společnost ne tak ochráníci živ. Tito by okamžitě uhnili bezmoc, nečinnost a čekání na nožovou nakazu za mřížemi, za možnost jít do „první linie“ a okamžitě pováhat všechn podřebří (seniorů, zdravotníků,...).
Jehe přesvědčení, že i z hlediska ekonomiky našeho státu a následné krize, by bylo lepší pro všechny v naší zemi, aby se nebyly pouhým výdajem, ale i přínosem a určitě velkou pomocí. V dnešní době solidarity i my chceme, aby byl slyšen naši hlas a chut' pomoci nejen potřebným.

Odsouzení